

GLAS NARODA

IZLAZI SRIJEDOM I SUBOTOM

POSLIJE PODNE

POJEDINI BROJ 30 PARA

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

OGLASI PO CIJENIKU

Vlasnik i izdavaatelj: Marko Stojić

Odgovorni urednik: Ivo Aničin.

Josip, Rusić otac Justin, Vukmanović Jovan, Magazin Petar, Bursač Dušan, Skroza Nikola, Skroza Mate, Dobrota Dr. Kosto, Dragišić Uroš, Dobrota Miloš, Marun Frano, Dobrota Gjordje, Pop Bogdan Dobrota, Dobrota Damjan, Knežević Spaso, Sinobad Marko, Jelača Milivoj, Subotić Dr. Niko, Bilan Ante, Vrljević Nikola, Vuković Branko, Uroda Antun, Nižetić Marija, Zaninović Blaž, Ivanišević Srećko, Grkinić Ivan p. Todora, Peršen Mirko, Bumber Dominik, Angjelinović Dr. Grgo, Ružić Toma, Čingrija Dr. Melko, Pugliesi Dr. Anton, Barbić Prdo Sava, Jovčić Vaso, Drinković Dr. Mate, Margetić Krste pk. Stanka, Krstelj Dr. Ivo, Matošić Joso, Stojić Marko, Blažević Niko, pl. Kralj Josip, Vujanović Nikola Krpić, Josip, Suković Marica, Vlahović Ante pk. Djure, Juras Paško, Bubalo Dimitrije, Drašković Gjorgje, Saletić Lujo, Job Ermenegild, Gluhonja Ivo, Jelić Ivo, Laptalo Kristo, Job Ignjat, Dominović Kristo, Goić Marko, Trs Eduard, Lugja Ante, Matić Ivo, Cvijanović Milan, Kurtović Lešo, Pipar Vaso, Dr. Milić Jovo, Pušibrk Dimitrije, Jakšić Antun, Marquis pl. Bona Luko, Don Ante Anić, pl. Grisogono Ivo, Marić Gjuro pk. Marka, Šišić Mato, Vuletić Gjordje, Vojnović Knez Ivo, Papi Marin, Knežević Dr. Stjepo, Babić Dušan, Kulišić Dr. Frano, Hoppe Božo, Radulović prof. Melko, Berač Gjuro, Roca Frane, Brkić Marko, Milanković Jakov, Sirovica Dinko, Roca Pave, Radišić Ljubica, Čičin-Šain Grgo, Bilić Petar, Plešić Ivan, Giunio Rudolf, Bakašun Ante, Mirković Marko, Cukela Gjuro, Laco Petar, Svrđljin Simo, Šašić Čiro, Martić Dr. Miloš, Vojvodić Gjuro, Barić Jovan, Pokrajac Mirko, Sgombrić Ivan, Gjujić Stevan, Perica Frane, Tripalo Frano, Tripalo Dr. Ante, Buljan Ivan Stjepanov, Borković Jakov, Grabovac Don Joso, Grabovac Vicko, Perković Josip, Carević Blaž, Perković Ivan, Barbić Frano, Dr. Prvislav de Grisogono, Marković Petar, Ivić Šime pk. Jure, Grimani Ante, Smodlaka Dr. Joso, Senjanović Petar inž., Arambašin Vicko, Boban Stjepan, Mladinov Ante, Stefanini prof. Vjekoslav, Mladinov Slavomir, Ružić Ante, Skrbić Petar, Maksimović Ljubomir, Sirotković Ante, Matačić Jovo, Sotirović Taso. Bezbradica Vaso, Glavinić Milan, Perović Stevan, Barač prof. Josip, Adamović Mladen, Čulić Jerko, Samardžić Radislav, Lalić Trivun, Traživuk Nikola, Šuša Nikola,

Vidović Frano, Bedalov Frano, Škarica Don Mate, Karaman Dr. Gino, Dimitrić-Kačić Zlatko, Carević Dragutin, Šegvić Petar, Šegvić Jovo, Anđrić Ivo.

Evo koliko je nama dobra želila Austrija. Još nam se predbacuje, da smo maleni, da nemamo za esportaciju nego svinja i marve, da nemamo velikih ljudi i koješta, čim bi nas ponizili Ali ne poznaju povijest, ni zakone društvenog razvoja oni, koji nama zamjeraju, što mi nijesmo kao oni bili sretni, da baštimo veliku prošlost na polju lijepih umjetnosti ili znanosti. — Inače bi oni u nama vidjeli narod, koji je to sada svoju borbu i energiju morao trošiti, da postigne svoju neodvisnost i kao što je znao, da žilavo odolijeva svim stradanjima počam od turskih najezda, znati će u svojoj tišini i miru, da stupi na mjesto drugih danas ponosnih naroda, kad ovi budu umorni, istrošeni i stari.

Ali tada nam naš odgoj, naša visoka ljudska svijest, ne će niti u snu dozvoliti, da zamjeramo drugim, što su ostarili.

„Stupovi“ Austrije.

Nama se južnim Slavenima iz bivše Austrije vrlo često sa izvjesne strane predbacuje, da smo bili stupovi austrijski i da ćemo i u buduće biti «sgheri». — Činjenice, koje ćemo navesti jasno će pokazati, ko je podupirao Austriju, a ko ju je rušio, ko je bio njen prijatelj, a ko neprijatelj. Mi nijesmo ljubili nikada laž, niti na njoj mislili graditi svoju budućnost.

Kad je buknuo svjetski rat, Austrija je dala pozatvarati bezbroj Slavena i to samo Slavena. Zašto? Trebalo bi da mrtvi progovore, da se ustanovi broj onih, koje je austrijsko-njemačko-mađarsko barbarstvo zločinački umorilo bez suda i bez drugog razloga, nego samo zato, jer su bili Slaveni. Stotinu hiljada smrtnih osuda izrekli su na slavenskom jugu austrijski i njemački ratni sudovi. Uništenje pak u materijalnim dobrima ne da se nabrojiti, ni procjeniti, a kamo li naknaditi.

U same šibenske tamnice kroz prvih dana rata austrijske su vlasti strpale ništa manje nego 159 Slavena. Evo im imena:

Bartulović Niko, Reljić Vladimir, Vukotić Milan, Pop Milan Trišić, Suša Marta, Krste Šantić, Adum Stipan, Beroš Josip, Koščina

Nešto o propagandi u inozemstvu.

Zastupnik Napoleone Colojanni piše u „Messaggero“ od 4 o. mj., da je talijanska stvar u vanjskom svijetu vrlo slabo poznata, dok naprotiv Jugoslaveni da imaju veliki broj prijatelja-političara i novina, koje za njih rade. On pripisuje tu pojavu - propagandi!

Trumbić i Supilo da su Jugoslavenima silno vrijedili, a Talijani da nijesu u tom pogledu ništa uradili.

Citira u svom članku jedan predlog magjarskog lista „Pesti Hirlap“, koji doslovno kaže: „Mi (Magjari) mora da koncentriramo sva svoja nasfojanja u inozemstvu. Ne smije se gledati na trošak; ako treba milijun, ako treba sto milijuna, biće dobro potrošeni. Svaki članak napisan u engleskom, francuskom ili talijanskom jeziku spasiti će nam jedan četvorni kilometar našeg zemljišta“.

Je li to istina? Ima li taj predlog magjarskog lista u opće smisla? Ne! Mogu Magjari da potroše sve blago svog Magyar-orszaga, sve će biti uzalud potrošeno: oni neće spasiti ni pedlja zemlje, koji nije barem većinom njihov. Ono, što nije njihovo, izgubiće i tu pomoći nema! To se ne da „spasiti“ ni milijardama, koje bi eventualno mogli da potroše za propagandu!

Njemački je Kronprinc za vrijeme rata bio odgovorio jednom američkom novinaru. Kad ga je ovaj pitao, koji je uzrok po njegovom mišljenju, što Njemačka nema u svijetu prijatelja, da on misli taj, što je cijela neutralna štampa u rukama Antante, dok njemačka vlada da u tom pravcu ne radi ništa,

Mi naprotiv znamo, da je bilo dosta svjetskih novina, agitatora i špijuna, dobro plaćenih od Njemačke, koji su za nju radili. Pak? Šta su joj vrijedili? Propala je, jer je morala propasti! Možda joj je ta propaganda više škodila nego koristila! Što možemo da zaključimo iz ova dva primjera? Nećemo pogriješiti, ako odgovorimo, da uspijeva samo i jedino ona propaganda, koja propagira pravednu stvar.

Zastupnik Coložanni ističe, da su osobiti prijatelja Jugoslavena dva engleska novinara u Londonu: Steed i Watson, koji su upravitelji možda najvećih i najvažnijih listova u Europi „Timesa“ i „The New Europe“. Dakle su Trumbić i Supilo i njih predobili za svoju stvar propagandom? Mora da su ti jugoslavenski emigranti imali duboke kese i još dublje pameti, kad su mogli i znali da uspiju najprije u onom Londonu, koji se inače ne zagrijava tako lako za emigrante, ako im nije ime Giuseppe Mazzini.

Mi slučajno znademo, da su Steed i Watson stari prijatelji Trumbića i Supila već iz doba aneksije Bosne i Hercegovine, kad se je vodio onaj zloglasni veleizdajnički proces u Zagrebu proti 53 Srba, u kojem su naravno Trumbić i Supilo bili potpuno na strani optuženika, a s većinom i osobni prijatelji. Dalje isto slučajno znademo, da su osobito Supila poznavali ne samo Steed i Watson nego skoro svi svjetski novinari iz onog još zloglasnijeg Friedjungova procesa u Beču, gdje je Austrija bila našla jednu poganu dušu u osobi baruna Chlumetzskog, da jednom klevetom pokuša da Supila za uvijek uništi!

Toliko ga se je bojala, toliko joj je smetao!

Možda to sve nije g. zastupniku poznato, ali onda ne bi smio da piše, dok ne prouči ljude i njihovu vrijednost. Tek kad se te ljude upoznate može se mjeriti njihova vrijednost i izreći svoj sud o njima i njihovoj propagandi! Uzrok dakle njihova uspjeha valja potražiti u tome, što su oni propagirali već od 10 godina natrag propast Austrije i oslobodjenje potlačenih naroda, a što za svoj narod nijesu tražili nikada ono, što mu ne pripada. Nije dakle uspjela propaganda, nego pravedna stvar, koja se svakomu nameće sama po sebi!

Vijesti iz Jugoslavije.

Princ Aleksandar primljen od Wilsona. Prije svog polaska iz Europe primio je Wilson princa regenta Aleksandra, koji mu je prema brzojavnim vijestima iz Beograda, izložio sve zahtjeve kraljevstva Srba, Hrvata i Slovenaca za potpuno ujedinjenje cijelog našeg etnografskog područja. Wilson je primio princa kô što prima vladara.

Mirovna konferenca u Parizu.

Na 14 ov. mj. obdržana je na konferenci plenarna sjednica, koja će zbog svoje važnosti ostati jedna od najvrijednijih! Prvi je uzeo riječ Wilson, koji kaže, da je sretan, što ga je dopala ta čast, da prikaže nacrt o Savezu naroda, potpisan od 14 naroda. Pokazujući na spis, koji drži u ruci, kaže: „Ovaj je dokument osuda rata i trajna garancija za mir. Sila je pobijedena. Narodi mogu sada da žive prijateljski u obitelji a do malo i kao braća!“ Osim njega govorili su još o savezu naroda delegati engleski, talijanski i francuski i svi izrazili svoje uvjerenje, da je ovim korakom već osiguran svijetu mir. To je velik uspjeh i dobar temelj za budući rad konferencie. Wilson je nakon toga otputovao u Ameriku, a vraća se u Pariz koncem marča. Dok se on povraća raditi će posebni odbori i komisije, koje će kroz to vrijeme spremati sav materijal tako, da će se u Aprilu već moći da raspravi i o odluci o svim težim pitanjima.

Sitom i rešetom.

Je li bolje čitati ili slušati? Ovo je jedno vrlo važno pitanje, koje je oduvijek zanimalo sav svijet — prije općeg potopa. Katkada je bolje čitati, a katkada slušati ono, što se čita. Teško je, pače vrlo teško pogoditi: što je bolje. Ako čitajući dobiješ manje nego slušajući, a slušajući izgleda ti više smiješno nego čitajući, onda ne znaš što bi izabrao. Ako slušajući imaš u rukama sve, a čitajući ono sve pretvara ti se u ništa jer jednostavno nije sve, onda ili moraš baciti oba pitanja, ili moraš ni čitati ni slušati — nego poci vidjeti.

Ajmo vidjeti je li tako. Jedan vrlo debeli gospodin čitao je u društvu «Il Popolo d'Italia» od 11 veljače, koji u prvom stupcu a četrnaestom retku brojeći odozdo donosi slijedeće: «se i centomila italiani della Dalmazia saranno massacrati dalle orde croate.....» Pošto je onaj debeli gospodin naglo čitao ne odsjecajući riječ po riječ, ja sam to čuo (slušajući) ovako: «seicento milla italiani della Dalmazia.....» Buduć nisam upućen u statistiku, i uzev rog za svijeću, poviknuh: »Bissolati ima krivo, jer ako Dalmacija broji 599.999 stanovnika a imade u njoj 600.000 Talijana, onda ovo mora biti talijansko».

Kasnije sam uzeo «Il Popolo d'Italia» te pročitao (ne slušajući) isti onaj redak, ali ovako: «se i centomila italiani della Dalmazia.....»

Sad mi se dogodilo nešto, kao nikad u životu, jer nisam znao da čitam, pače mislio sam, da opet slušam. Slušajući malo prije čuo sam mnogo više nego čitajući, a sada čitajući čitam opet mnogo i mnogo više od onoga što jest, jer — rekoše mi — da u Dalmaciji nema nego 18.000 Talijana, a moj Mussolini povisuje ih na 100.000. Radi toga pisao sam odmah Benitu: «Nitko se u laži nije udavio, ne ćeš ni ti. Piši dalje i krešivaj kao plima, a Wilson je kao luna che magna tutto». Reci Bissolatu neka podje na Rieku a ti dođi ovamo, pa ćeš se uvjeriti da nije dobro ni čitati ni slušati, već — vidjeti. Do vidjenja!

Jojo.

Iz talijanskih novina.

Corriere della sera od 10 o. j. m. donša slijedeći članak pod naslovom „Gubici i troškovi“:

„Times od 6 veljače prikazuje djelomično naš uvodni članak od 5. o. j. o potrebi, da se čim prije postavi pitanje o pravednoj podjeli ratnih troškova između saveznika. Nakon, što je to citirao londonski list nastavlja: „Drugim riječima, Corriere della sera traži, da Amerika i Engleska, koje nijesu pretrpjele strahote i pustošenja provale, uzmu na sebe pravedan dio dugova Italije i Francuske.“ Nakon ovih redaka bez ikakva prelaza i veze, Times objelodanjuje kao bilješku slijedeće podatke: „Francuska je imala u ratu 1.071.300 mrtvih, Velika Britanija 658.704 mrtvih i 2.032.142 ranjena, a Talijani 460.000 mrtvih i 947.000 ranjenih. Francuzi nijesu objelodanili broj ranjenih.“ Što ima da znači ova bilješka, koju nikakvo razlaganje ne veže s donešenim našim člankom? Treba predpostaviti, da se razlaganje podrazumijeva i prepušta oštromnosti čitateljevoj, koji bi morao da čita: Jest, Italija je pretrpila strahote provale, ali mi smo britanci imali veći broj mrtvih i ranjenih. Kad bi se baš to imalo da čita između redaka, s naše strane morali bismo da učinimo dvije opaske: 1.) Prikazali smo jednu misao, s kojom se slaže velika engleska smotra gospodarsko-financijska, Economist, koji je prije nas ispitao to pitanje. Taj je predmet bez dvojbe dostojan jedne ozbiljne i lealne rasprave među saveznicima. 2.) Podatci, koje Times donša netačni su, jer se pridavaju 654.704 mrtva i 2.032.142 ranjena samoj Velikoj Britaniji, dok se ti gubici prema službenom izvještaju Mr. Macpherson-a u donjoj kući odnose na cijelo carstvo britansko i to je izričito rečeno, i na Dominijone i na Indiju. Britansko carstvo, a da ne govorimo o njegovom bogatstvu prema našem, ima ukupno pučanstva 423 milijuna, dok Italija nema nego 36; i kad se odbiju one kolonije azijske i afričke, koje nijesu sudjelovale u ratu djelovotvorno, ako se odbije Indija, koja je ipak sudjelovala, a računamo samo pučanstvo Ujedinjenog kraljevstva i onih kolonija, koje su potpuno i efektivno sudjelovale, imamo brojku od 72 milijuna, dakle dvostruku prema talijanskoj. Jasno je prema tome, da su gubici Italije razmjerno viši nego li oni Carstva Britanskoga. A to dokazuje, da će naša tvrdnja dobiti jaču vrijednost, ako se pri proučavanju toga pitanja bude vodilo računa i o gubicima pretrpljenim od pojedinih saveznika.

Politički pregled.

Francuska nije mirna i sigurna za svoju budućnost, jer se boji i ovakove Njemačke, kakva je danas. Ako mirovna konferenca ne uspije, da provede i misao o razoružanju, onda je zabrinutost Francuza potpuno opravdana. Za to oni i traže vojnička osiguranja prema Njemačkoj tako da bi lijeva obala rijeke Rajne došla u ruke Francuza, premda je po pučanstvu njemačka, ili barem da bi bila neutralizirana. To je u Europi valjda najvažnije političko pitanje,

Njemačka se premda pobijedena ipak dosta brzo oporavlja. Već su provedeni izbori za narodnu skupštinu, već je ova sakupljena i vijeća. Izabrala je Predsjednika republike u osobi socijaliste Eberta. On je u svom pozdravnom govoru rekao, „da će braniti slobodu svih Nijemaca svom snagom i odanošću“. To je njegova zakletva Narodnoj skupštini. Ta izjava izgleda cijelom svijetu kao odveć bojovna i donekle izazovna. Njemačka hoće, da se sjedine svi Nijemci, dakle i oni austrijski, u jednu državu. Austrijski Nijemci traže to isto pa će to sigurno i provesti, a da mirovnu konferencu neće ni pitati za privolu. Ujedinjena će Njemačka imati preko 80 milijuna stanovnika, a to Francuze uznemiruje. Sada Antanta ima da produlji primirje s Njemačkom i izgleda, da će novi uvjeti biti još teži. Antanta će tražiti skoro potpuno razoružanje Njemačke.

U Engleskoj je ovih dana otvoren parlament. Najvažniji će predmet raspravljanja biti pitanja gospodarske i socijalne naravi osobito radnički zahtjevi prema poslodavcima i vladi. Radnici su započeli svoj pokret, da se skrate satovi radnje i da se predusretne besposlici. Vlada obećava svaku žrtvu, ali zahtjevi ne smiju biti pretjerani! Isto vrijedi i za poslodavce.

U Bernu (Švicarska) završeno je raspravljanje socijalističkog kongresa, koji je u dalnjem radu pretresao mnoga važna pitanja kao n. pr. uređenje granica između pojedinih država. U tom je pogledu kongres prihvatio zaključak, da se sva sporna teritorijalna pitanja imaju da riješe na temelju prava samoodređenja i pučkog glasovanja. Zaključen je izjavom proti premoći jednog dijela naroda nad drugim, a to je upravljeno proti boljševicima u opće, a onima u Rusiji napose.

U Italiji se do koji dan sastaje parlament. Ministar-predsjednik se je povratio već u Rim. Talijanski su radnici okupljeni u Savezu rada u svojim pregovorima s poslodavcima izvojevali pobjedu u najvažnijem pitanju: poslodavci su naime pristali na zahtjev radnika, da se rad mora da ograniči na 8 sati dnevno! To su prvi radnici u Europi, koji su postigli taj uspjeh samim pregovaranjima — bez štrajka i bez revolucije!

Dopisi.

Pišu nam iz Prvić Luke. Na ravnanje onima, što hvataju „cime“. Kad je nazad dana stigao u Prvić-Luku motorni čamac, neki debeli, prosijedi gospodin htjede, da uhvati cim. ali mu pritom ispade iz džepa nešto u omotu, a skoro da i on nije upao u more! Sva nastojanja da se izvadi ili izroni taj omot ostadoše bez uspjeha! Na pitanje, šta je to bilo unutra nije odgovarao, Nagadalo se je, šta može da bude? Da nije „sonet“? A nije moguće, da bi se toliko mučio! Lako li je spjevati drugi? Pa nisu ni u modi više! Da nisu novci? kakvi novci, kad ih toliko ima! A da nije „karakter“ ozbiljno će neki šaljivdijija? Kakvi karatel, oglašio se jedna prisutna baba, može da stoji u žepu? Inšoma tko ovo-tko ono, a gospodinu nešto fuli. Malo više opreznosti! Preporučili bismo, da se stavi par osti na mul za — svaki slučaj!

Vijesti iz grada i okolice.

Naš list je u ovo malo brojeva dokazao, da je potpuno nevin-djevičanski nevin. Uvijek u bijelini kao nevjestica! A da znate, koliko ima onih, koji nam zavide? Eno vam sve zadarske i šibenske novine, gdje se samo grizu, kad vide kako su crne — crne kô pakao. Nek se jede! Mi im nemožemo pomoći. Ali im možemo dati jedan savjet! Neka nabave kômi slova i tiskaru takvu, da bijelo štampava!

U fond lista darovao: Damjan Skočić da počasti uspomenu pok. Danila Dragišić K 10.

Nakon pet godina, što su ljudi mirovali i skoro zaboravili, da jedan put u godini dođu i Pokladi, nastoje, da se sada izdovolje i nadoknade sve, što su izgubili! U „Sokolu“ je mladost okupljena svake večeri, pleše neumorno uvijek vesela u čavrljanju bez kraja i konca. Subotom i nedjeljom okupi se toliko svijeta, da bi zapravo trebale tri puta veće prostorije! Čujemo, da se uprava bavi mišlju, da se priredi i veliki Sokolski ples.

Štamparske pogreške! U jednom mjesnom listu valjda gospodin urednik ne obavlja korekturu pa mu se potkrade po koja pogreška. Upozoravamo ih na to kao kolege!

Tako n. pr. oni blaženi slagari iz Hrvatske Zadrugne tiskare uvijek štampaju na koncu druge stranice: Tipografia nazionale, a imalo bi stati: Tisak Hrvatske Zadrugne Tiskare u. z. s. o. j. u Sibeniku. Ako nije možda slabo prevedeno?

Opet prekinut promet vlakova. Ova jedina veza, što imamo sa Splitom, ne može nikako da lrajno funkcionira! Svaku 5-6 dana prekinuta. Ovaj put bi bio nzrok taj, što Split nema ugljena. I kad vlakovi redovito idu teško se je čovjeku odlučiti na put radi silnog zakašnjenja, a ovako mora da unapred računati i na to da će se usljed obustave prometa morati nekoliko dana suviše zadržati negdje, gdje ne treba. Mislimo, da bi se uz malo dobre volje moglo vrlo lako tome da doskoči i konačno uredi tu jedinu vezu. Putnici se neprestano tuže šteta se nanaša velika a sve bez potrebe i ičije koristi, a na svačiju štetu!

† Svečani parastos za upokojenje duše Sima Lukačević p. Ilije, preminulog u Mostaru dne 13. Januara 1919, otlužiti će se dne 24. t. m. j. u srpskoj pravoslavnoj parohijskoj crkvi u Kninu.

Umro je u gradu: Šime Bukić pok. Pave, u 47. godini života. Pokoj mu vječni!

Tisak: PUČKE TISKARE — ŠIBENIK.

JADRANSKA BANKA

podružnica ŠIBENIK Središnjica TRST.

Podružnice: Beč, Dubrovnik, Kotor, Ljubljana, Metković, Opatija, Split i Zadar.
Ispostava: Kranj

Dionička glavica i pričuve **K 33,500,000**

Bavi se svim bankovnim i mjenjačkim poslovima.

Marko Stojić

prodaje:

Veću partiju višnjaka od 11:2°

-- alkohola od ljetine 1918. --

Nekoliko kvintali žice debljine

br. 16.

80 m. cijevi od kaučuka za štr-

caljke ili slične rađe.

JOSIP JADRONJA ŠIBENIK

Dalmacija

Trgovačko pomorski poveljeni mešetarski Ured

Otpremnička i agenturna poslovnica utemeljena

God. 1906.

nabavlja trgovcima jestvenu, tkanenu i ostalu

svakovrsnu robu, preuzimlje razprodaju svih

dalmatinskih proizvoda, posjeduje zastupstva za

špediterske poslove u svim većim mjestima tu i

inozemstvu.

PINKAS DRUTTER ŠIBENIK (DALMACIJA)

Veliko skladište cipela, odijela, rublja i parfima.

PUČKA TISKARA ŠIBENIK

Izrađuje se u --
ovu struku zasje-
cajuće poslove.

Skladište tiska-
nica za općine.

Naručbe izvršuje
se vrlo brzo.

Cijene su vrlo
umjerene

Najuspješnije se oglašuje u „Glasu Naroda“.